

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne** so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 8, IČO: 30 807 484, proti povinnej **Delta Design, s.r.o.**, so sídlom v Skalici, Pplk. Pľušt'a 925/14, IČO: 34 134 905, vymazanej z Obchodného registra dňa 17. augusta 2005, **o vymoženie 486,09 €**, vedenej na Okresnom súde Skalica pod sp.zn. 2 Er 3068/2008, o dovolaní súdnej exekútorke JUDr. Anetty Demešovej, nástupkyne súdneho exekútora JUDr. Milana Striešku, so sídlom vo Vrábľoch, 1. mája 1053, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. septembra 2012, sp.zn. 11 CoE 167/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Skalica uznesením z 22. februára 2011, č.k. 2 Er 3068/2008-29 v spojení s opravným uznesením zo 16. marca 2011, č.k. 2 Er 3068/2008-40 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a súdnemu exekútorovi JUDr. Strieškovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Rozhodnutie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie súd odôvodnil ustanovením § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, § 20a Občianskeho zákonníka ako aj § 103, § 104 ods. 1 a § 107 ods. 4 O.s.p., keďže mal za preukázané, že povinná zanikla výmazom z obchodného registra, nemá právneho nástupcu a stratila spôsobilosť byť účastníkom konania, čo predstavuje neodstrániteľnú podmienku konania. O trovách exekúcie rozhodol súd podľa § 197 ods. 1, § 200 ods. 2 a § 203 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Konštatoval, že v prejednávanej veci podala oprávnená návrh na vykonanie exekúcie v čase, keď povinná ešte nebola vymazaná z obchodného registra. Dospel k názoru, že oprávnená nezavinila zastavenie exekúcie, a preto uloženie povinnosti uhradiť trovy exekúcie v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku neprichádzalo do úvahy.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania o zastavení exekúcie povinná už bola vymazaná z obchodného registra, súd neposudzoval jej majetnosť alebo nemajetnosť ani nemohol uložiť oprávnenej povinnosť nahradiť trovy exekúcie podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Trnave uznesením z 28. septembra 2012, sp.zn. 11 CoE 167/2011 na odvolanie súdneho exekútora JUDr. Striešku uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov exekúcie potvrdil. Oprávnenej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade zastavenie exekúcie procesne nezavinila oprávnená, pretože nemohla ani pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. V prejednávanvej veci nedošlo k zastaveniu exekúcie z dôvodu, že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, ale z dôvodu jej vyhlásenia za neprípustnú s poukazom na zánik spôsobilosti povinnej byť účastníkom konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala súdna exekútorka (ako nástupkyňa súdneho exekútora JUDr. Striešku) dovolanie, ktorým sa domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie odvolacieho i prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f) O.s.p. tvrdiac, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. spočívalo podľa názoru súdnej exekútorky v tom, že súd oprel svoje rozhodnutie o právny predpis, ktorý výslovne neupravuje náhradu trov konania v prípade výmazu spoločnosti z obchodného registra. S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2004, sp.zn. II. ÚS 31/04-30 zdôraznila, že z čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jej vyplýva majetkové právo na náhradu trov exekučného konania. Dovolateľka dospela k záveru, že prioritným dôvodom zastavenia exekúcie bola skutočnosť, že na majetok povinnej bol vyhlásený konkurz a následne bolo konkurzné konanie zastavené pre nedostatok majetku (§ 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku), preto mal súd v danej veci rozhodnúť o trovách exekúcie analogicky podľa ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku. Poukázala pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

z 24. novembra 2011, sp.zn. 3 M Cdo 10/2011 a z 19. januára 2012, sp.zn. 5 M Cdo 15/2011, z ktorých vyplýva obdobný právny záver.

Oprávnená sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdnej exekútorky z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s procesnými predpismi a súdnej exekútorke neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľky, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo v dôsledku nesprávneho posúdenia veci súdmi. Dovolateľka nespochybnila žiadny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým by jej bola znemožnená realizácia jej procesných práv, ale namietala nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku na zastavenie konania a tiež nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku pri rozhodovaní o trovách exekúcie. Z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) teda ide z jej strany o námietku zákonnosti a vecnej správnosti právneho záveru odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak

zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdnej exekútorke nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdnej exekútorke ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemala dovolateľka úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. augusta 2014

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová